

סגן לירז טיטו

סגן לירז טיטו
 בן ריקי ורפי
 נולד בפתח תקוה

ביום ט"ו באדר א' תשל"ח -
 22.2.1978

נפל ביום ז' באדר תשנ"ט -
 23.2.1999

התניס ביולי 1978

שרת בחיל ההנדסה, חטיבת
 הצנחנים ביק"ל.

נפל בקרב בלבנון

מקום קבורה: פתח תקוה,
 סגולה.

בן 21 בנופלו.

שבתות וחגים שהיה מגיע הבית התמלא חברים והסלפון לא הפסיק לצלצל. כבוד אב ואם היה אצל לירז ערך עליון. על ביוליו בחיק המשפחה לא יותר, ניצל כל רגע פנוי לבלות עם שלומי וברק. ליחס מיוחד זכו הסבתות והסב שכל רגע פנוי הקדיש להם באהבה ובהערצה. לירז רצה לנמנע מהחיים ככל הניתן, בחייו הקצרים הספיק לעשות מה שרבים אחרים לא מספיקים בחייהם. נסע לחו"ל, סיים קורס צניחה חופשית, קנה ב"פ, החיים לגביו היו רק ההתמחה, תוכניותיו לעתיד היו רבות, בהתמדתו ובדייקנותו ציין כל צעד ופירט אותו: נסיעה לחו"ל, לימודים, בקיצור, "השמיים הם הגבול". לצערנו תוכנית לחודו נגזלה לחוד. הגורל רצה אחרת, לירז לא הספיק לקיים את שתכנן ואהב. לירז נפל בלבנון אור ליום ג' ז' באדר תשנ"ט 23.2.99 ביום הולדתו ה-21. נטמן בפתח תקוה בעיר בה נולד ואהב. אב, ריקי ורפי הוריו של לירז נזכרו תמיד את הפנ הקטן שהפך לעלם חמוזות ולפינה תואר. לירז האהב הגדול שבו תמיד התייעץ שלומי האהב, ברק הצעיר ששמד חיכה לאחיו החייל הקצין.

בשקיקה להגיע לבר"ס, השתלב יפה, למד את ראשית הקריאה, ואנו כהורים היינו מאושרים וגאים. כבר מגיל צעיר לירז גילה תחומי התעניינות רבים. אהבתו הראשונה הייתה לני"ז, הוא התמיד וזכה בהישגים בתחרויות השונות. במקביל למד בקונסרבטוריון. פריטה על פסנתר במשך 8 שנים. גם כאן הוא לקח את עניין הנגינה ברצינות רבה, השתתף בקונצרטים וזכה לתשבחות. עד היום מהדהדות באוזניו המנגינות שאהב לנגן. גם כשחזר לחופשות מצה"ל עיף ומאובק היה יושב ופורט להנאתו. שנות הנעורים חלפו במהירות ולירז סיים בהצטיינות את לימודיו בתיכון "ברנר" במגמת כלכלה ויזמות ביוני 1996. לצה"ל התגייס מיד, כעבור פחות מחודש מסיום לימודיו. לירז היה חזר מוסיבציה להצליח והעיקר להיות הרבי.

סגן לירז טיטו
 בן ריקי ורפי
 נולד בפתח תקוה

ביום ט"ו באדר א' תשל"ח -
 22.2.1978

נפל ביום ז' באדר תשנ"ט -
 23.2.1999

התניס ביולי 1978

שרת בחיל ההנדסה, חטיבת
 הצנחנים ביק"ל.

נפל בקרב בלבנון

מקום קבורה: פתח תקוה,
 סגולה.

בן 21 בנופלו.

ליח נולד בביה"ח בלינסון בפתח תקווה, ביום ס"ו אדר א' תשל"ח 22.78 בשעה 14:40. בחודש השמיני יצא לאוויר העולם במשקל 2,300 ק"ג, משקל פנ.

מרגע ילדותו נלחם ליח על חייו, על החיים שנתנו לו, שכן נולד עם חוסר בשלות ראייתית. ליח התינוק התפתח מיום ליום ומפנ קטן וחוסר אונים, הפך לתינוק בריא שהשיג את בני גילו למרות היותו פנ. בשנות הילדות אנו כהורים צעירים בילינו ויצאנו עם ליח לכל מקום, ובעיקר לטיולים ברחבי הארץ. הוא נחשף לחוויות רבות והיינו גאים בתפיסתו החדה והמריירה. חוויה מיוחדת הייתה ללוות את ליח ביום הראשון לכתה א. הוא חיכה

חזיל להנדהס קרבית. הוא היה גאה בשיבוץ ושאף להצליח ולמלא את המוסל עליו בשלמות. ובאמת הוא התקדם ועלה בסולם הדרגות, סיים קורס מש"קים בהצטיינות, ולאחר מכן המשיך לקצונה. משאת נפשו הייתה להגיע ל"חס"פ ואכן הוא הגיע תודות להתמדתו, מסירותו ועקשנותו. אין ספק שהמסלול שליח עבר היה קשה, מתיש, מייפץ ולפעמים מתסכל. אך לא בחור כל"ח שהתברך בחוש הומור, ישבר. הוא "עספי" כל קושי בבדיחה והכל בשליטה ועונבר לידו, לנו הורים שידר שהכל בסדר אבל בפנימיותו היה אחראי רציני ושקול. לליח היו סיבות (משפחתיות) שיכלו לפתור אותו מהשירות ביק"ל ובמניעת עלייתו ללבנט. הוא לא רצה לשמוע ואנחנו לא ימלנו לכפות עליו את רצוננו. ליח עשה הפרדה מוחלטת בין החיים בצבא לבין החיים בבית. בחופשות,

ליח

לו ידעתי שמילים אלה שאני מעלה על הכתב יחזירו אותך לחיים, אולי הייתי כותבת ספר עם הרבה מילים והרבה שורות ובו מנוולת את הסיפור על המתנה היפה שניתנה לי במשך 21 שנה.

"...לא נתנה לך הזדמנות להכות שורש לצמוח ולגדול כמו הארז שבצילו נפלת..." 05:25 בבוקרו של יום שלישי ה-23.99, קור של בוקר חודש פברואר, מעיר אותי צלצול הטלפון, צלצול טורדני, ואני תוהה מי מתקשר? איזו חוסר התחשבות, בשעה כזו משצלצולי הטלפון ממשיכים להדהד, הרמתי את השפורפרת ואני שמעתי צעקה שתלוה אותי עד סוף ימי: "בוא, ליח איננו", קולי נאלץ דום, לא יכולתי לשאול את אחותי ריקי "איננו מאיפה?"... איפה יכול להיות ליח בבוקרו של יום הולדתו ה-21.

כמו בסרט בלהות, התמונות רצו לנגד עיני מאותו בוקר מר ועד היום שנה לאחר מכן. תמונות של פנ שבא לעולם, ההורים ריקי ורפי, הורים גאים נתנו לו שם מיוחד. ליח עטוף באהבה, מרופד בחום מכל הסובבים אותו.

שנות ילדות מאושרות, מתועדות ומלוות על ידי ההורים האוהבים, כל יום הולדת, חגיגה, כל מסיבת סיום, חוויה.

בביל בעיר הצטרף לחוג לידו, בו עשה חיל וצבר פרסים רוב. כשרון גדול נילה בפריסה על פסנתר.

ימי ילדותו פינו מקומם לתקופת נעורים נהדרת. ליח עלם חן, נער שובב חייכן, תלמיד טוב, בעל חוש הומור, חקיין ומקובל בחברה. לאורך כל שנות חייו ראה ליח במשפחה ערך עליון. כבוד האם והאב היו גדלו ונלפי אחיו הקטנים, שלומי וברק חש אחריות. פינה חמה שמורה לסבא ולסבתות, בכל ההזדמנות ביקר אותם, ישב והאזין להם. ביום ניוסו לוותה אותו המשפחה בשמחה ובנאווה עם המון עצות ועוד יותר בקשות למשנה זהירות ותפילה בלב להצלחה.

ליח הציב לעצמו אתגרים ותמיד עמד בהם

הסתלקותו, נעלמה המתיקות והסעם לחיים נמו.

עיננו הזדמנות נשאות תמיד צפונה, ללבנט שעל אדמתה דרכת ובה הייתה ברגעין האחרונים, שם הרחק מהבית והמולדת נשאר חלק ממך. בין ארזי הלבנט החסונים, ששורשיהם נטועים עמוק בתוך האדמה, זקופים וירוקי עד, רק אתה לי-רז אהוב, הבחור יפה התואר, החוק, החסון שלא ידעת פחד מהו, שתמיד התנדבת והיית לזוגנא ומופת. הקרבת את היקר מכל, את חיך למען אמונתך. נבדעת בטרם עת ולא נתנה לך הזדמנות להכות שורש לצמוח ולגדול כמו הארז שבצילו נפלת. ליח הומן אינו עומד מלכת ומאז נעלמת ללא שוב, קשה המחשבה לקום כל בוקר בלעדייך, קומתנו שפופה, שביה ורקה בשיערנו ורק אתה צעיר לצנח תישאר חוקק בלבנו ובזיכרוננו.

עליה לוי, אחותה של ריקי.

21 שנים נדושות באהבה, הבנה וחברות. ב-22/2/99, ביום הולדתך ה-21, יצאת למבצע להגן על המולדת והערכים שבה אהבת והאמנת, בתוך לבנון ומשם לא חזרת.

בלב שבור, העין כל הזמן דומעת ולאן פניי מועדות אינני יודעת, לחפש עוד משהו שיזכיר לי אותך, את הצחוק, היופי והגומה. לצערי, לעולם שוב לא אראה, אלטף, אנשק ואשמע את קולך.

נסין שלי, לו יכולתי לעצור את הזמן מלכת הכל היה נראה אחרת ודמותך לא הייתה לי למוכרת.

שתהיי נשמחך צרורה בנן עדן לצנח. אוהבת, זוכרת ומתגעגעת...

אמא ריקי

בהצלחה. צמד המילים "לא יכול", לא היו מוכרות לו.
 לירח תמיד שידר בטחון, מילות ההרנעה: "הכל בשליטה", תמיד היו בפיו. זאג תמיד לחבריו כשהיה בבסיס, וכשהגיע הביתה זאג לאלו שנשארו שם. לירח היה נתון בכל רמ"ח אבריו לצצה". הוא ראה בשירות זכות וכבוד, לעשייתו היומיומית לא היה גבול.

בחופשות, הבית היה מלא בחברים, הסלפון לא הפסיק לצלצל. לכולם קרא לירח "אחי", כאות חיבה על הידידות והחברות האמיצה בינם. בחלוף הימים, הנענועים לירח מתעצמים, הלב ממאן להאמין שכבר לא נראה אותו. קשה לדמיון את דמותו התמירה של לירח, עם החיך המיוחד, שלא תנכס יותר מבעד לדלת. ניצד נעבור את ימי ההולדת וכיצד נוכל לשיר בליל הסדר את "מה נשתנה" הרי הכל התשנה ולירח כבר לא ייטוב לשלוחן התנ ובזדאי לא לאכול תפוח בדבש לשנה טובה ומתוקה, כי עם

ולא בשוגג איתך יקבר.
 עלם חמודות, חייל לתפארת, חבר אמת.
 מה כבר אפשר לומר על נפש סהורה, חייל שמת.
 אולי שרק אותנו אל תשכח, את הזמנים הטובים והרעים והסוערים והשלווים. שתמיד תדע שדמותך מאתנו לא תמוש.
 מחלקה 2 עודנה תמיד בראש.

פולנת געש (אוגוסט 96)

לירח שלי, היינו יחד חודשים ספורים אך הזיכרון שנשאר ממך ארוך כשנים. העיניים הצוחקות, המבטים העמוקים, החיך שובה הלב, נומות החרן חוש ההומור הם רק חלק קטן מכל הדברים היפים שהכרתי בך.

לירח, לא ספירת ולא דיברת על חשיבות תפקידיך, על הסיכון והפחד. ביום יציאתך לפעולה ממנה לא שבת, התקשרת אלי ובקול אמיץ שהעיד רק על כוח ונבונה דיברת על דברים יפים בעולם: על אהבה, על יום הולדתך שחל באותו יום, על חלומות ותקווה. זמן קצר לאחר שיחתנו נכנסתם ללבנון ואותך איבדת.

היום, בסימן יציאת צה"ל מלבנון ואי הדואות השוררת כרגע בצפון חשוב שתדע שהיית שם כדי להגן על תושבי הצפון.

דמותך האנרגטית המהווה סמל להערכה בקרב הסובבים אותך, האכפתיות שלך והעזרה לאנשים ישארו אותך אצלי חזק ועמוק בלב. אוהבת זוכרת ומתגעגעת.

שליך, דנה.

לירח,

עברנו שנתיים מהלילה ההוא והנה היום, בטקס לזכרן הרבה אנשים שמכירים אותך. היו הורים, חברים, משפחה, חברים שעברו איתך את הלילה הקשה הזה ואני ביניהם.

לירח, אני שואל את עצמי מדוע דווקא אני נבחרתי לראות את מבטך האחרון. כשהלכת מאחורי אמרת לי שקר לך ואני שאלתי אם אתה רוצה את הכפפות שלי ואמרת לי: "לא אחי, שטויות".

אחי שלי, לא אשכח אותך ואת מבטך לעולם. שמור על משפחתך מהמקום בו אתה נמצא. אוהב ולא שוכח.

סיירת צנחנים - קובי

במלאת שנה

ואולי לא היו הדברים מעולם ואולי? ואולי זה רק חלום רק שאתה לירח כבר לא כאן. לא זו עובדה.

אתה אי שם במרומים עם מלאכים ואנחנו כאן כאבים, בוכים ובעקר מתגעגעים. מתגעגעים לדמותך, למבט לחיך, לקולך.

חלפה לה כמעט שנה וכולם לא השתנה. אתה אי שם במרומים ואנחנו כאן עדיין לא מאמינים. שם למעלה בשמיים מלאכים לבני נפיים והם ודאי עליך שמרים טוב יותר מאתנו. ממך לירח שליחה ומחילה נבקש. כתוב כי צדיקים במיתם נקראים חיים וכה אתה לירח צדיק. כי בחיך הקצרים לא הספקת להרע לאיש.

אומרים שלב האדם הוא העיקר וכל עוד הוא פועם אין נפרדים ממנו כמילות השיר: "יש אנשים עם לב של אבן, יש אנשים עם לב אדם". האנשים האלה התנסות אותך הם לברך והם

אחי ירח אין תשעה
 זכרתי איתך.
 ואני חשבת שטמא חלומי יתצפה
 והתחלתי את צלמי לסיפור.
 ואחי שותק.
 אחר חסות זכרתי הפסגון
 מהצאות אספקות שיש כתיבה
 ובקשה שחוקה את שמה
 חסות לזכר של קרובים.
 ואחי שותק.
 של חכמת את הזכרון
 והולאת חכמו, זכר אחר זכר.
 היצד, אחי, אחי היצד,
 הנה מצאתי אותך!
 היצד, אחי, אחי תשזור,
 אשיר גאונה לטמא!
 ואחי שותק.
 ואחי שותק.
 ורחמי אין הארמית זינק.
 אומר אלך

לירח - אחד שהיה באמת מיוחד

לחברים, למשפחה, לכל אחד ואחד. זה זה סוד ומה הוא יישאר כי על המון סיפורים הוא כבר לא ידבר עבר לו יום, שבוע, חלפה לה שנה ואנחנו עומדים כאן מול אותה התמונה של יום מכוער, אפל ואיום שבו עמדנו ואנו שוב עומדים דום, ורוצים לקוות שהיה רק חלום ולחור שוב לאותה התמונה שבה הכל כל כך זוהר ונהגה אך כשהציאות מולנו פנים אל פנים אנו לפחות יודעים: שיש לנו מלאך השומר עלינו

במרומים
אבל אתה יודע ליה
כי יש אנשים שעשו מלאכתם
כי יש אנשים שהולכים לדרךם
אבל יש אנשים כמוך שלא ישוּבו אלינו לעולם.

פעמות ולכן אנחנו כאן ולכן נמשיך לבוא
ונמשיך לזכור כי אותך ליה לא נשכח לעולם.
"ה' נתן ה' לקח יהי שם ה' מבורך מעתה ועד
עולם".

ליח

מה אומר ומה אני, משהו שינציח אותך בליבנו
תמיד, משהו שלא ישכח, שונך תמיד ישמר

כנסים ואירועים קרובים

אפריל 2026						
ש	1	ה	ד	ג	ב	א
4	3	2	1			
11	10	9	8	7	6	5
18	17	16	15	14	13	12
25	24	23	22	21	20	19
		30	29	28	27	26

"אפר

מפות האתר

- דף בית
- אודות העמותה
- ABOUT US
- דבר המפקד
- ספר נופלים
- גלריות
- סרטונים
- היסטוריה
- כיצד עוצב סמל הסיירת?
- מבצעים
- גלריות
- מהתקשורת
- צור קשר